

Kalbe Karabulutları Getiren Düşünceler

— kul mehmet · 07 Eylül 2024

Kalbe Karabulutları Getiren Düşünceler

Ayşe, kalbinin üzerine çöken karabulutları getiren düşüncelerle gönlünü karartınca aniden irkildi. Her bir nefesini bu karanlığın içine hapsedmemek için kendini şehrin sokaklarına attı. Adımlarını hızlandırdı; ayak sesleri, yalnızlığının yankısı gibi caddelerde kayboluyordu. Sokaklar, insanların telaşlı adımlarıyla doluydu ama Ayşe, etrafındaki kalabalığı hissetmiyordu. İçinde bir boşluk, bir kaygı vardı; sanki karanlık düşünceler onu yavaşça boğuyordu. Derin bir nefes alarak, doğanın güzelliklerini aramaya başladı. Bir parka ulaştığında, ağaçların gölgesinde derin bir nefes aldı. Hava, taze ve ferahlatıcıydı. Kuşların cıvıltıları, ruhuna dokunan bir melodi gibi çalıyor, karanlık düşüncelerini yavaş yavaş dağıtıyordu.

Gökyüzü, mavi ve bulutsuzdu; güneş ışınları, ağaçların yaprakları arasında dans ediyordu. Ayşe, bir bankta oturdu ve gözlerini kapattı. O an, içindeki karanlıkla yüzleşti. Gözlerini açtığında, bir grup kuşun gökyüzünde süzüldüğünü gördü. Onların özgürlüğü, içindeki karanlığı biraz daha aydınlatıyordu. Bir an, kuşların neşesiyle birlikte uçmak istedi; özgürlük duygusu, kalbindeki ağırlığı hafifletiyordu. Bir süre sonra, yanına bir çocuk yaklaştı. Çocuk, elinde bir avuç ekmekle geldi. "Bunları kuşlara vermek ister misin?" dedi gülümseyerek. Ayşe, çocuğun masum bakışlarında bir şeyler buldu. İçinde bir sıcaklık hissetti; paylaşmanın mutluluğu, karanlık düşüncelerini daha da uzaklaştırıyordu. "Tabii ki," diye yanıtladı. Çocuk, ekmek parçalarını avucundan dökerken kuşlar etrafında toplandı. Ayşe, bu anın güzelliğine hayran kaldı.

Kuşlar, ekmek parçalarını kapışırken, Ayşe'nin kalbindeki karabulutlar yavaşça dağılmaya başladı.

Gözleri, kuşların neşesiyle parıldıyordu. İçinde bir mutluluk, bir huzur oluştu. "Hayat, bazen karanlık gibi görünse de," diye düşündü, "mutluluk küçük anlarda saklı." Bu düşünce, ona umut verdi; karanlığın ardından gelen aydınlığı hissetti. O an, Ayşe fark etti ki, karanlık düşüncelerine kapıldığında bile, doğanın ve yaşamın sunduğu güzellikler her zaman yanındaydı ve bunları fark edemiyordu. Kendini yeniden bulmuştu; doğanın kollarında, kuşların melodisiyle huzur bulmuştu. İçindeki karanlık, yerini umut dolu bir aydınlığa bırakmıştı. Paylaşmanın getirdiği mutluluk, onun ruhunu canlandırmıştı; artık yalnız hissetmiyordu.

Yeniden başlamak istiyorum, yüreğimin elinden tutup, yavaşça insanlara karışarak. Üstelik çok da hissediyorum; aşkla hissederek mutlu olacağımı. Kalbimi sol yanımda taşıyorum; ondaki yalnızlığı içine dolduran benden başkası daha iyi bilemez, biliyor ve kanıyorum kendimi, bir daha yalnızlıkla içini dolduran beni. Kendimi gereksiz, anlamsız cümlelerle artık meşgul etmeyeceğim. Şimdi kalbime aşkı cümlelerle cesaret toplasın diye ona fısıldıyorum usul usul. Artık yorgunluk onu sınırsız uçurumların içine doğru çekerken, elinden tutarak benim elimden tutmasını sağlayacağım çünkü kalbim çok yorgun düştü.

Mehmet Aluç